

Azt hiszem, megkezdtem az elhülyülést...

... azaz, öreg autós nem lesz csak úgy az ember, azzá válni kell

Jelen történetet tudnám nagyon messziről is kezdeni, hisz ha a legelső mozzanattól kezdve minden élményről, személyemre tett hatásról beszámolnék, illetve azokat feldolgoznom, akkor közel 25 év történéseit kellene képernyőre vetnem. Mivel nem látom ennek különösebb értelmét, legyen elég annyi, hogy 1987-ben családuk birtokába került egy akkor alig 3 éves 125-ös Polski Fiat.

Ha valakit kicsit jobban érdekelne ez a konkrét autó és szeretné megismerni, hogy mit is jelentett ez abban az időben, az elolvashatja az évekkal ezelőtt a Népítéletbe beküldött írományomból, vessen rá egy pillantást, majd térjen vissza ide.

A linkelt bejegyzés megfogalmazása óta sok minden történt mind velem, mind a családdal, változtak az idők és a körülmények, egy dolog valahogy megmaradt, ez pedig az öreg polák.

Kb. 24 éven keresztül volt az autó napi használatban, sok-sok együtt töltött idő, felhalmozott élmény fűződik hozzá. 2 évvel ezelőtt azonban új autót vettünk, majd ahogy bővült a család úgy lett még egy és az öreg nagypolszki nyugdíjba vonult, egy garázs mélyére került, ahol kivonva a napi forgatagból várja, hogy az idő, mint a jó bort egyre nemesebbé tegye.

Ez az állapot azonban nem jelenti azt, hogy teljesen kikerült volna a képből az autó, olyannyira nem, hogy tavaly húgom esküvőjén ez volt a menyasszonyi kocsi.

Az autó rendszeresen le lett mosva, műszaki vizsgára, zöldkártyára el lett víve, a biztosítása fizetve van, így semmi akadálya annak, hogy szép időben menjek vele egy kört a közeli Bükk

szerpentinjein vagy szép lassan körözzek a városban, minden járókelő, de főleg a saját meglepettségemre.

Egy idő után azonban kezdtem másként nézni az autóra. Amúgy sem vagyok az a megalkuvó fajta, de a majdnem tökéletes autón kezdtek egyre jobban zavarni az apróbb tökéletlenségek.

Az egyik ilyen volt a lökhárító állapota. Mind az első, mind a hátsó darabon volt némi hiba, melyek az autó aktív korából maradtak meg kisebb sérülések formájában, az elsőt még papám, a hátsót nekem sikerült kicsit meggyűrni, ami őszintén szólva egyre jobban zavart. És itt jön az, amiről ezen poszt keretein belül szólni szeretnék. Ez pedig nem más, minthogy azon kaptam magam, hogy jártamban-keltemben öreg polskikat fürkésztem a tekintetemmel, nem tudtam elmenni egyetlen bontó mellett sem

úgy, hogy ne vettem volna egy pillantást az árukészletre, hátha látok egy elfekvő darabot, és ami a véget jelentette: a vatera keresőmezőjébe is egyre gyakrabban pötyögtem be a P125 lökhárító szót.

Aztán egyszer csak eljött a nagy nap. 20 ezer forint, egy pár, az eladó szerint makulátlan lökhárító. Na, gondoltam, most vagy soha és már nyomtam is a Vegye meg most! gombot. Három nap sem telt bele és én már munkásruhában lent voltam a garázsban és izgatottan bontogattam a hatalmas csomagot. Végiggondoltam a folyamatot. A lökösöket elől-hátul 4-4 csavar tartja, ezeket megbontom, hátul leveszem a rendszám tábla világítást, majd felrakom az „újakat” és kész. Max. pár óra - gondoltam én – és elégedettem márthatom a kezem az Ultra Derm-es lavórba.

Ha lehetek őszinte nem így történt, nagyon nem. A csomag felbontása után szembesültem ugyanis azzal a dologgal, hogy a szépség az korántsem objektív dolog. Ami kifogástalan volt az eladó szerint, az nekem, hát, hogy is mondjam csak, bruttó 2 napos munka.

Az első probléma abból adódott, hogy a hátsó rendszám tábla világítás meg volt törve az új darabon. Nosza, ez azonnal egy cserét jelentett, a régiről levettem a kis lámpát, majd kellenlően ugyan (nem ezt ígérték) átraktam az új szerzeményemre. Ez még apróság volt, a munkás rész ezután következett.

Annak ellenére, hogy üzenet formájában határozottan rákérdeztem a gumicsíkok állapotára is, azok össze-vissza álltak, bonthattam le az egészet és amennyire lehetett fűzhettem újra. Igen ám, de nem is én lennék, ha az apró csavarok nem rohadtak volna réges-rég be. Attól rettegvé, hogy esetleg sorra beszakítom őket jelentős mennyiségű csavarlazítót fűjtam rájuk és vártam. Közben alaposan megvizsgálva lökhárítókat észleltem, hogy azok eléggé csálék. Egy kis benyomódás itt, egy kis hupli ott és mivel már harcoltam ezzel az anyaggal (hihetetlen, milyen nehéz és ellenálló ez a szerkezeti elem, ezt tényleg arra találták ki, hogy koccanáskor megvédje az autót) lelki szemeim előtt láttam, hogy ez a vártnál keményebb menet lesz. Azt tudtam, hogy itt holmi kalapálás, nyomogatás nem fog eredményt hozni, viszont némi leleménnyel a feladat megoldható. Ehhez pedig nem kell más, mint egy erős satu és pár fakocka.

A képen látható módon összeállítottam a szerszámot, a megfelelő helyen befogtam a munkadarabot, majd hajtani kezdtem. Óvatosan kellett csinálni a dolgot, mert nagyobb deformálódás azt eredményezte volna, hogy a króm összeroppan a felületen. Számos próba után úgy ítélem meg, hogy elégedett lehetek az eredménnyel, ahol csak lehetett síkba hoztam az acélt. Ez a megoldás sajnos csak ott működik, ahová a satu pófája befér, így az előre való darabon két megroppanás nyoma – épp a konzoloknál – sajnos megmaradt.

Miután a forma is elfogadhatóvá vált és a gumicsíkok is a helyükre kerültek következett a felszerelés könnyűnek tűnő, aztán a gyakorlatban emberfelettinek tűnő folyamata.

Azt már a szerelés legelején elhatároztam, hogy elől, a két nyúlványon lévő konzolt megtartom az eredeti darabról (tehát az marad az autón), mert nem lett volna egyszerű az azokat tartó csavarokat megbontani, hiszen elég mélyen vannak. Én naiv azt hittem, hogy egyszerűen leszedelem a bontott darab konzoljait, rászerelem a régire és kész. Na ez az, ami majdnem megbuktatta az egész mutatványt, ugyanis a konzoltartó csavarok hihetetlen módon berohadtak, csak rengeteg csavarlazító és sok-sok munkaóra árán sikerült megbontani őket. Pedig a feladatra szerszámok garmadáját vettem be, nagy tanulság, hogy jó szerszámok nélkül lehet autót szerelni, csak nem érdemes, mert abból legfeljebb gányolás lesz. A lényeg a lényeg, hosszas küzdelem árán, de a csavarok lejöttek. (Csak egy adalék: a csavar a gumicsík alá van „befeszítve”, amit mindössze egy apró nút és süllyesztés tart a helyén. El lehet

képzelné, hogy egy beragadt csavar megtekerése, azonnal kiugrasztotta a helyéről a befogást és onnantól kezdve az egész csak körbe forgott. Újabb csíkbontás, ráfogás és erőlködés következett...)

Mire a két lökhárító felszerelésre kész állapotba került, az első nap, amit a beépítésre szántam el is ment. Nem mondom, hogy elégedetten hajtottam álomra a fejem, de alig vártam, hogy újra reggel legyen és folytassam a folyamatot. Másnap a tízórai már a garázsban talált, első mozzanatként a hátsó darab került a helyére. Illetve került volna, hisz hiába elvileg egy ugyanilyen autóról jött le a cucc, a jobb oldalsó tartóelem az istennek sem esett a furatra. Újabb konzolcsere, le az új, fel a régi, miközben fújtam a csavarlazítót és káromkodtam. Pedig nem tudtam, hogy a neheze még hátra van.

Az történt ugyanis, hogy valami fura műszaki hóbortból a derék olasz, akarom mondani lengyel mérnökök a rögzítést úgy gondolták megoldani, hogy az oldalsó konzolokra anyát hegesztettek és a csavarokat hátulról, a dob irányából hajtották be. Remek ötlet, csak egy hatalmas baj van. A mi autónkon műanyag sárvédő dob van, azaz ehhez a csavarhoz hozzáférni annak lebontása nélkül lehetetlen.

A probléma realizálásakor egy dologban voltam biztos. A műanyag dobokat akkor se veszem le, ha az egész művelet kútba esik. Inkább adom a lökhárítót az első guberálónak, vigye ahová akarja, de nem, nem és nem, én a dobot ki nem szedem.

Nem volt más hátra tehát, rést kellett ütnöm a pajzson. Kicsavartam a doblemezzrögzítő csavarok közül az első négyet, kifeszítettem és benyúltam a csavart keresve. Hát kérem szépen elmondhatom, ha csak ezen múlna, hogy nőgyógyász legyek, már rég

praktizálnék, ugyanis a lehetetlen szűk résen benyúlva meglazítottam a csavart, majd egy racsnis 13-as kulccsal benyúltam és hosszú küzdelembe kezdtem.

Apró mozdulatokkal a csavart kihajtottam, majd a bumper helyreigazítása után vissza. Ehhez mindenki képzelje hozzá, hogy egyedül voltam, senki nem fogott semmit, csak magam

vicsorogtam hosszú percekem keresztül, miközben a kezem egy résen át bepaszíroztam és csavaroztam. Hát nem volt egy népünnepély, ezt nyugodt szívvel rögzíthetem.

A dobokat visszacsavaroztam és ezzel az új szerzemények a helyükre kerültek. Nem volt más hátra, mint az alapos tisztítás fémtisztítóval (előtte persze még szabadon kimostam belőle a mocskot, volt bőven), gumicsík leápolása szilikonnal és kész. Kész lenne, ha...

Ugyanis egy dolog van, ami miatt azóta is rettentő mód mérges vagyok. Nevezetesen az, hogy az eladó elfelejtette közölni azt az aprócska tényt, hogy a lökösön korábban ködlámpa volt, ami miatt az barbár módon át lett fúrva, így most két lyuk éktelenkedik rajta. Persze azon nyomban ment a levél, hogy heeee, hát nem ez lett megbeszélve, de sajna ezt már beszédtem, ez így marad, szerinte ez így jó.

Most kell szereznem két krómozott kapupánt-csavart és a lyukba hajtva azt le kell zárnom. Ez még hátra van, nincs mit tenni, így jártam.

Tanulságok?

- Ha valamiről azt hiszed, hogy pár perces munka, biztos, ami biztos aznapra már ne tervezz más programot.
- Bármit csak akkor kezdj el szerelni, ha vannak jó szerszámaid. Megfelelő szerszám a megfelelő helyre! E nélkül hidd el nem megy.
- Ápold az autódát, meghálálja! Ha ezek a használt lökhárítók olyan kocsiról származtak volna, amire figyelnek és nem hagyják, hogy 3 cm vastag sár száradjon bele a hajlatokba tizedannyi idő lett volna a szerelés, mint így. Érdekes, hogy az én alkatrészeim könnyen bonthatóak voltak ellentétben ezzel a használttal, amivel úgy megszenvedtem, hogy másnaptól emelni kellett a kalcium és magnézium adagomat, az izomfájdalmak enyhítése végett. :-)

Mindent összevetve boldog vagyok. Örülök, hogy sikerült véghezvinnem, amit elterveztem, és ha nem is lett 100%-os az eredmény, ez már számomra elfogadható.

Öreg autózni tehát jó dolog. Hiszem, hogy ebbe belefogni úgy, hogy olyan autóval foglalkozunk, ami velünk volt hosszú évek óta egész más érzés, mint venni egy tutit. Más érzés saját kézzel létrehozni, helyreállítani valamit és megint más beleülni a készbe. Előbbi ad valamit az embernek, a másik csak megmutat valamit. És lehet irigykedni azokra, akik

találkozókon gyönyörű old- és youngtimerekkel jelennek meg, csak nem szabad elfeledni, hogy a mögött mennyi kutakodás, izzadság és munkaóra van.

Apropó! Nem tud valaki egy pár hibátlan, világosbarna ajtókérpitot az első ajtókra?

Forrás: http://kreport.blog.hu/2010/09/10/azt_hiszem_megkezdtam_az_elhulyulest